

HUMANITAS

ORGAAN VAN DE STICHTING VOOR MAATSCHAPPELIJK WERK OP HUMANISTISCHE GRONDSLAG

REDACTIE: P. C. FABER en J. BOETJE - Medewerkers: Mr. L. A. Donker, Mr. R. Friedman-v. d. Heide, E. Geerts, Dr. F. Grevel, Dr. G. Th. Kempe, H. Ploeg Jr., Dr. A. Querido, Mr. B. v. d. Waerden.
Adres Redactie en Administratie: Frederiksplein 46, Amsterdam-Centrum, Telefoon 36833, Gem. Giro S 602

TER INLEIDING

Toen onze Stichting voor Maatschappelijk Werk op Humanistische Grondslag het levenslicht had aanschouwd, deed zich al heel spoedig de behoefte gevoelen aan een eigen blad, waarin wij rekenschap zouden kunnen geven van onze bedoelingen en aan onze groeiende schare van medewerkers de nodige voorlichting zouden kunnen verstrekken. Het is ons daarom een grote voldoening, dat wij thans reeds het eerste nummer aan u kunnen voorleggen.

Nu wij alzo voor het publieke forum kunnen treden, wil ik deze gelegenheid graag aangrijpen om iets te vertellen van het ontstaan en de doelstelling van de Stichting.

Reeds vóór de oorlog leefde in de kringen van S.D.A.P. en N.V.V. de opvatting, dat er voor de beweging een taak lag ook op het terrein van de sociale zorg. Aanvankelijk was er voor dit werk weinig belangstelling. Men ging er van uit, dat het plicht van de overheid was om in alle noden te voorzien. En in een socialistische maatschappij zouden de sociale toestanden dusdanig zijn, dat er voor individuele hulpverlening geen plaats meer zou blijven.

Geleidelijk brak echter het inzicht door, dat men het vraagstuk aldus toch wel wat simpel stelde. Ook in de best ingerichte maatschappij zullen er mensen blijven, die door omstandigheden buiten hun schuld, door een lichamelijk of geestelijk defect, in moeilijkheden geraken. Voor een deel zal inderdaad de overheid hierin hulp kunnen en naar onze overtuiging ook moeten bieden. Met name geldt dit voor materiële hulp. Maar daarnaast bestaat dikwijls ook behoefte aan morele steun. Wij denken b.v. aan reclassering, gezinsvoogdij, hulp bij gezinsmoeilijkheden en in het algemeen aan de behoefte, welke vele ondersteunden voelen aan wat medeleven. Deze taak zouden wij niet bij voorkeur door de overheid willen zien uitgevoerd. Niet alleen dat voor een goede uitvoering een leger van ambtenaren nodig zou zijn, maar het is toch ook eigenlijk geen ambtenarenwerk. Wil dit werk tot zijn recht komen, dan moet er zijn een persoonlijke band, een overeenstemming in geestelijke sfeer. Daarom zien wij het liever gedaan door vrijwillige krachten, die zich tot dit werk groepen voelen, al zal een nauw contact met de overheidsdiensten niet ontbeerd kunnen worden.

Kort vóór de oorlog wilden partij en vakbeweging dit werk gaan aanpakken — een inleidend congres had reeds plaats gevonden — toen de Duitse inval tot een voorlopige stopzetting dwong.

In de winter 1944-'45 werd het echter opnieuw ter hand genomen. Door het partijbestuur werd een commissie ingesteld, die ook contact zocht met het N.V.V., de A.J.C. en de Ned. Vereniging tot afschaffing van alcoholh. dranken, met het gevolg, dat deze elk een vertegenwoordiger in de commissie aanwezen.

De commissie had een tweeledige opdracht. In de eerste plaats zou zij onder het oog zien, welke wijzigingen in het algemeen in de organisatie van het maatschappelijk werk gewenst moeten worden geacht om dit beter aan zijn doel te doen beantwoorden en het van een meer moderne geest te doordringen. Daarnaast zou zij nagaan, welke taak speciaal voor de moderne arbeidersbeweging op dit terrein ligt. Te voorzien viel toch, dat er na de oorlog veel hulp zou moeten worden geboden aan oorlogsslachtoffers, hulp niet alleen van materiële, doch ook van morele aard. Wij meenden, dat wij de mensen uit onze eigen kring dan niet aan hun lot mochten overlaten.

Met het eerste deel van haar opdracht is de commissie nog bezig. Aan het tweede deel heeft zij voorrang gegeven, omdat zij haar rapport daarover bij het einde van de oorlog gereed wilde hebben. Dit is haar ook gelukt. Zij kwam daarin tot het voorstel om een Stichting voor maatschappelijk werk op humanistische grondslag in het leven te roepen.

Deze Stichting, die inmiddels tot stand is gekomen, staat geheel los van de vier organisaties, uit welke initiatief zij is geboren. Het vacuum op het terrein van de sociale zorg, dat ongetwijfeld bestaat, heeft immers in hoofdzaak betrekking op de niet-kerkelijke bevolkingsgroepen. In deze leemte moest worden voorzien. En nu had de commissie er rekening mede te houden enerzijds, dat de de genoemde vier organisaties ook vele kerkelijke leden hebben, die voor hulp en steun op de kerk zijn aangewezen, anderzijds dat er ook vele niet-kerkelijken zijn buiten de rijen van S.D.A.P., enz.

Daarom was er — meende de commissie — niet een speciale behoefte aan een stichting voor hulp aan modern-georganiseerden, maar wel aan buiten-kerke-

lijken. In de stichtings-acte wordt in overeenstemming daarmee gezegd, dat de Stichting zich ten doel stelt maatschappelijk werk in het algemeen, maar in het bijzonder onder de niet-kerkelijke bevolkingsgroepen.

Dit betekent niet — wij zeggen het met nadruk — dat de Stichting zou zijn anti-kerkelijk. Wij hebben niet de minste behoefte om strijd te voeren tegen de Kerk. Wij willen slechts opvangen de bevolkingsgroep, die los is van de kerk en die naar onze mening niet aan haar lot mag worden overgelaten.

Wij willen in de Stichting geen Dageraad-geest, hoewel uiteraard ook Dageraad-leden welkom zijn. Al kunnen wij bepaalde kerkelijke geloofsdogma's niet aanvaarden, dit betekent niet, dat wij de historische lijn zouden willen ombuigen in de richting van een nieuwheidendom of dat wij de door de eeuwen bevestigde zedelijke normen van Christelijke oorsprong, als waarheid, gerechtigheid en naastenliefde, zouden willen ontkrachten.

Eerder zou ik willen zeggen: wij willen de lijn juist doortrekken. Op het terrein van de sociale zorg geen liefdadigheidsgedoe, dat den hulpbehoevende alleen ziet als een object, waarop men zijn edele gevoelens botviert, maar eenvoudig het vervullen van zijn sociale plicht. Zoals onze stichtings-acte het uitdrukt: De Stichting stelt zich ten doel dit werk te doordringen van een humanistische geest in die zin, dat het gedragen wordt door in gemeenschapsgevoel wortelend besef van verantwoordelijkheid zowel voor het lot van den naaste als voor het welzijn der volksgemeenschap en bewust gericht wordt op een in alle opzichten gezond maatschappelijk leven.

Waarom wij dit humanisme noemen? Och, misschien wel om dezelfde reden, waarom indertijd de scheldnaam „geuzen” werd aanvaard als de verzamelnaam voor allen, die tegen het gezag van Philips II in opstand kwamen. In sommige kerkelijke kringen spreekt men nog wel eens wat denigrerend over „humanisten” tegenover „positieve christenen”. Welnu, wij nemen het voor de humanisten op en willen tonen, dat zij in de vervulling van hun burgerplichten en in levensernst niet achterstaan bij hun kerkelijke medeburgers.

In feite willen wij dus niets anders dan de kerkelijke instellingen, zij het dan misschien in een wat moderner gewaad. Alleen de geestelijke fundering verschilt. En hier — wij moeten dit zeker niet verdoezelen — ligt de zwakheid van het humanisme. Want met dit geestelijke fundament is het nog lang niet in orde. De meeste niet-kerkelijken leven nog uit de oude christelijke traditie. Een tijd-lang gaat dit goed, maar als de bron opdroogt, moet de mens op den duur geestelijk verdorsten. Vandaar de behoefte aan een nieuwe ethiek, die slechts stevig houvast kan vinden in een nieuwe religie, een religie, die ziel en geest van den modernen mens kan bevredigen.

Aanvankelijk stond ik op het standpunt, dat onze Stichting zich met deze vragen van levensbezinning maar liever niet moest bezig houden en de behandeling daarvan beter kon overlaten aan een speciaal tot dit doel op te richten Genootschap. Ik ben echter gaan twifelen. Het verlenen van morele steun is toch niet wel denkbaar, wanneer het geestelijke fundament ontbreekt. Zo goed als wij onze medewerkers ook wat psychologisch inzicht willen bijbrengen, zullen wij behoefte hebben aan enig inzicht in de diepere levensvragen. Zonder dat zullen zij in menig geval niet de morele hulp kunnen bieden, welke nodig is.

Ik had graag, dat de afdelingen hierover hun gedachten eens lieten gaan en daarover haar mening kenbaar maakten. Misschien kan het vraagstuk van verschillende kanten dan in ons blad belicht worden.

En hiermede ben ik dan weer terug bij ons blad. Uit dit ene voorbeeld blijkt al, hoe nuttig dit tijdschrift kan worden. De behoefte aan onderlinge gedachtenwisseling zal zich nog wel op andere punten openbaren. Daarnaast kan het blad dienen om aan onze medewerkers de voorlichting te verschaffen, welke nodig is om niet in een gevaarlijk dilettantisme te vervallen, en om de algemene mededelingen te publiceren, die het verband in de organisatie moeten brengen.

Aan stof dus geen gebrek! En ik ben overtuigd, dat de redactie bij Faber en Boetje in goede handen is.

Mr. J. IN 'T VELD.

Van „RECLASSERING” tot „HUMANITAS”

Voor de oorlog verscheen als orgaan van de Sociaal-Democratische Vereniging tot Bevordering van Reclassering en Kinderbescherming het twee-maandelijks blad „Reclassering”. Als secretaris van de redactie van dat blad fungeerde tot de mobilisatie van September 1939 mr. D. Barmes. Na die tijd werd die functie door schrijver dezes overgenomen. Na 10 Mei 1940 verscheen dit blad niet meer en ons nieuwe blad „Humanitas” is in zekere zin als een voortzetting van „Reclassering” te beschouwen.

„Reclassering” was als taak aangewezen de bevordering van de reclasserings- en kinderbeschermingsgedachte in sociaal-democratische kringen.

„Humanitas” heeft een ruimere opdracht. Al wil ons nieuwe blad ook nu nog de reclasserings- en kinderbeschermingsgedachte bevorderen, het wil tevens verslag doen van wat er door onze Stichting praktisch wordt gedaan. Naast de propaganda komt nu het zelfdoen.

Voorts beperkte „Reclassering” zich in hoofdzaak tot reclassering en kinderbescherming; het arbeidsveld is nu ruimer. Onze Stichting beweegt zich op het gehele terrein van het maatschappelijk werk en zal dus ook aandacht besteden aan andere vraagstukken.

Bovendien beperken we ons niet uitsluitend tot de sociaal-democratische kringen. In zijn artikel „Ter inleiding” zet onze voorzitter, mr. dr. J. in 't Veld, dit uiteen.

„Reclassering” heeft stellig goed werk verricht. Dat „Humanitas” thans kan verschijnen en dat onze Stichting kon verrijzen, is mede te danken aan „Reclassering”.

Zoals „Humanitas” zijn voorganger had in „Reclassering”, zo staat onze Stichting mede op de schouders van de organisaties, die aan haar voorafgingen.

We noemden reeds de Sociaal-Democratische Vereniging tot Bevordering van Reclassering en Kinderbescherming; we denken verder aan de plaatselijke organisaties, die er in enige steden in ons land bestonden, zoals in Amsterdam de Vereniging van Modern Georganiseerde Gezinsvoogden en de Vereniging van Moderne Vrijwillige Verzorgeres.

Eensdeels wordt het werk, dat vroeger door deze organisaties werd verricht, door onze Stichting overgenomen, zonder dat de oorspronkelijke verenigingen weer verrijzen, andersdeels sluiten de organisaties, zoals dat met de Vereniging van Moderne Vrijwillige Armverzorgeres het geval zal zijn, zich als organisatie bij onze Stichting aan.

Denken we aan de laatste organisatie, dan denken we tevens aan den vroegeren voorzitter van deze vereniging, wijlen onzen vriend C. v. d. Vegte. Van der Vegte was de ziel van deze vereniging. Als een der

OVER AXIOMA'S

Een axioma is, herinner ik me het goed, een stelling, die niet bewezen kan worden en ook niet behoeft bewezen te worden, maar die berust op ervaring.

Ook het maatschappelijk werk kent enige van deze axioma's. Het eerste is wel dit: Maatschappelijk Werk heeft dan pas waarde als het goed verricht wordt. Om het goed te kunnen verrichten, zijn, naast de vrijwillige medewerkers, bekwame en goed opgeleide beroepskrachten nodig.

Om bekwame en goed opgeleide beroepskrachten te krijgen en te houden, is nodig behoorlijke bezoldiging. Te lang is het in het maatschappelijk werk zó geweest, dat de beroepskrachten volstrekt onvoldoende werden bezoldigd en dat op grond van die bezoldiging niet die eisen gesteld konden worden, die gesteld dienen te worden.

Dit alles kost geld, veel geld. Van de aanvang af is ons Bestuur zich dat volkomen bewust. Het weet en beseft, dat voor het maatschappelijk werk, dat door onze Stichting verricht zal worden, veel, veel geld nodig zal zijn.

We zeggen het zo eerlijk mogelijk en even eerlijk voegen we er bij, de nodige geldmiddelen bezitten we niet.

Toch hebben we met volledig begrip voor de moeilijke opgave het aangedurfd onze Stichting tot stand te brengen. We durfden het, omdat we volledig vertrouwen hebben in onze mensen. In onze mensen, daarmee bedoelen we allen, die zichzelf beschouwen als te behoren tot de humanistische sector.

Nimmer werden tot dusver de humanisten volledig in het maatschappelijk werk betrokken. Aan ons is de taak, dit thans te doen en we zijn innerlijk overtuigd, dat we er in zullen slagen, deze taak tot een goed einde te brengen. We begonnen ons werk, gedreven door die overtuiging en thans, nu we vijf maanden aan de slag zijn, zijn we er

eersten liet hij als gefusilleerde reeds in 1941 zijn leven. In de kring der Vrijwillige Verzorgeren was hij een zeer geziene figuur en bij het verschijnen van „Humanitas” willen we hem in eerbied herdenken. Hoe zou hij, die de moeilijke strijd voor de erkenning van de betekenis van het maatschappelijk werk onder de modern georganiseerden meemaakte, zich verheugd hebben over de tot standkoming van onze Stichting en hoe zou hij, die voor „Reclassering” een steun was, de verschijning van „Humanitas” met blijdschap en voldoening begroet hebben.

„Reclassering” verdween in Mei 1940. „Humanitas” verschijnt enige maanden na de bevrijding. Laten we hopen, dat „Humanitas” de voetsporen weet te drukken van zijn voorganger en dat ons nieuwe blad ook in de kringen van de vroegere lezers van „Reclassering” met vriendschap zal worden ontvangen. Wij hopen ook op hun steun!

F.

„Ons land heeft behoefte aan fiere burgers, mannen en vrouwen van karakter, die durven zich zelf te zijn, die hun kinderen opvoeden in de overtuiging, dat er geen groter verlies denkbaar is dan dat van hun onafhankelijk zelfbestaan.”

WEE DE LIEFDADIGHEID, DIE 'T GEVOEL VAN EIGEN WAARDE DOODT!”

M. G. MULLER—LULOFS
in „Van Mens tot Mens”.

zeker van, dat we zullen slagen. Wanneer we bedenken, dat onze Stichting officieel tot stand kwam op 31 Mei 1945 en dat thans reeds achttien afdelingen bestaan en dat op 1 Januari 1946, naar de belofte van onze Inspecteur-Propagandist, tenminste vijf en twintig afdelingen zullen zijn opgericht, dan stemt ons dat tot grote tevredenheid en tot groot vertrouwen. Nog groter is echter dat vertrouwen geworpen, door de vele reacties, die we uit alle delen van het land ontvingen.

Deze reacties geven ons het bewijs, dat onze Stichting, om een geijkte uitdrukking te gebruiken, voorziet in een reeds lang gevoelde behoefte.

De organisatie in de breedte, het oprichten van afdelingen, geeft, we memoreerden het reeds, grote bevrediging. Vele van onze afdelingen vatten met enthousiasme het werk aan en werden o.a. bij het werk van Nederlands Volksherstel volledig ingeschakeld. Echter, na de organisatie in de breedte volgt de organisatie in de diepte. We zullen moeten zorgen, dat onze vrijwillige medewerkers de nodige voorlichting ontvangen en dat er is bekwame en voldoende leiding. Op de duur zullen veel meer beroepskrachten te werk gesteld dienen te worden.

Bovendien wacht het Centraal Bureau een grote taak op het gebied van de Kinderbescherming. Hier heerst een noodtoestand. Binnen korte tijd dienen we zover te komen, dat het ons mogelijk zal zijn een belangrijk aantal kinderen in tehuizen en gezinnen onder te brengen.

Echter, alweer, dat kost geld en zelfs veel geld. Wil de verpleging van kinderen voldoen aan noodzakelijke eisen — nogmaals wijzen we op de noodzakelijkheid van bekwame en enthousiaste beroepskrachten — dan zal gezorgd moeten worden voor een behoorlijke salariëring en dan is de onderbrenging in tehuizen, die soms noodzakelijk is, een vrij dure geschiedenis.

Om die reden dringen we er met de meeste nadruk bij onze afdelingsbesturen op aan, dat ze de financiële propaganda met kracht ter hand nemen. We weten, voor de leniging van allerlei noden wordt in deze tijd ontzettend veel gevraagd en toch, waar wij van mening zijn, dat het gevoel van verantwoordelijkheid van den enkeling ten behoeve van de gemeenschap, moet worden gewekt en gestimuleerd, durven wij het aan, om ook voor ons werk een ernstig beroep op de financiële medewerking van de humanisten te doen.

Daarom, afdelingsbesturen, wendt u tot de mensen en de organisaties in uw gebied en vraagt, vraagt met aandrang!

En tot die particuliere personen en die organisaties, die we nog niet door onze afdelingen kunnen bereiken, komen wij met nadruk zeggen: verslaat uw plicht, uw opgave, steunt zo krachtig als maar mogelijk is het werk van onze Stichting.

Volledigheidshalve vermelden we, dat de minimum bijdrage van een particulier persoon als begunstiger bedraagt f 2.50 per jaar en die van verenigingen, organisaties, overheidslichamen enz. als donateur f 25.— per jaar.

Ten gevolge van de bestaande bepalingen beschikken we nog niet over een rekening bij de Rijks-Girodienst. Bijdragen kunnen worden gestort op de rekening bij de Gemeente-Giro te Amsterdam (Stichting voor Maatschappelijk Werk op Humanistische Grondslag te Amsterdam, Frederiksplein 46, S 602) en op rekening bij de Twentse Bank te Amsterdam (bijkantoor Overtoom) ten name van P. C. Faber, Surinameplein 60, Amsterdam-W.

Over axioma's spraken we. Hier is het laatste; wie spoedig helpt, helpt dubbel!

P. C. FABER.

uit de PRAKTIJK

De titel is, dunkt me, duidelijk. In deze rubriek willen we ervaringen publiceren van onze mensen uit de praktijk van ons gemeenschappelijk werk.

Sommigen van onze werkers in de afdelingen hebben slechts korte ervaring, anderen hebben al een langjarige staat van dienst. Tot de laatste groep behoort ongetwijfeld onze medewerker, de heer E. Geerts Wzn., sociaal-paedagoog en Hoofd ener School voor Buitengewoon Lager Onderwijs te Zaandam. Hieronder laten wij hem aan het woord. Wij hopen, dat hier geldt: als één schaap over de dam is, volgen er meer. Laten onze werkers op allerlei terrein ons hun ervaringen mededelen, hun bijdragen plaatsen we gaarne in de rubriek „Uit de praktijk”. RED.

„Mijnheer, ik heb in mijn praktijk een jongetje van zes jaar, dat nog niet spreekt. Ik heb altijd tegen de ouders gezegd, dat komt wel; maar blijkbaar heb ik me vergist. Wilt u eens gaan kijken wat er aan de hand is en zo nodig maatregelen treffen?”

Zo luidt de telefonische boodschap, die ik op zekere avond krijg.

De volgende dag ga ik direct op onderzoek uit en kom in een arbeidersgezin, dat klein behuist is. De vader is niet thuis en als ik dan de moeder de reden van mijn komst mededeel, kijkt ze mij een beetje beduusd aan en zegt: „Och, er zal wel niks aan te doen zijn”.

„Moedertje, niet zo in de put zitten. Laten we niet zo gauw de moed laten zakken, maar laten we proberen van uw zoontje te maken wat er van te maken is.”

DE NEDERLANDSE JEUGDGEMEENSCHAP

Op 25 Juli werd te Utrecht de Nederlandse Jeugd Gemeenschap gesticht.

Deze N.J.G. kon tot stand komen uit initiatief in de kring van leidinggevende personen der vooroorlogse jeugdorganisaties, welke den bezetter weerstonden en „onderdoken”.

Men beoogde een federatieve samenbundeling der Nederlandse jeugd op het gebied van de vrije jeugdvorming, welke met de stichting van de N.J.G. in feite werd bereikt. Alle grote jeugdorganisaties behoren tot de stichters en sloten zich aan, met handhaving van eigen karakter en werkzaamheid. Waarom wij op dit verheugende en betekenisvolle feit voor de organisatie en opvoeding der „normale jeugd” in een orgaan voor Maatschappelijk Werk de aandacht vestigen? Wat heeft dit werk daarmee te maken?

In het midden latende of men het werk der vrije jeugdvorming in al z'n uitingen tot het M.W. wil rekenen, is het onweerlegbaar, dat deze arbeid steeds meer aanrakingspunten krijgt met het werk der Kinderbescherming op het terrein der niet-normale jeugd. Om over alle vragen, die met sociale-gezinszorg etc. samenhangen nog te zwijgen.

We zien in de N.J.G. de instantie, waar, bij een verdere ontwikkeling van het Maatschappelijk Werk,

Als ik dan Keesje onderzoek, blijkt het mij, te doen te hebben met een ventje, dat sensorisch-motorisch horendstom is. Deze patiëntjes kunnen bij een juiste doelmatige handeling leren spreken. Dit kan als regel niet in de directe omgeving gebeuren. De kinderen moeten door speciale methodes tot spreken gebracht worden; van uur tot uur moeten ze onder controle, hetzij op een school voor slechthorenden, hetzij op een doofstommeninrichting.

Als ik bij een tweede bezoek dit alles uitvoerig aan den vader en moeder heb meegedeeld, verzoeken zij mij, alle maatregelen te willen nemen, opdat hun zoontje leert spreken en daardoor zal worden tot een nuttig, volwaardig lid der samenleving.

Meer dan eens valt het niet mee, de ouders te overtuigen, dat hun kind een opvoeding en behandeling buitenshuis moet hebben. In dit geval echter kwam al spoedig de overtuiging en kon met de verdere werkzaamheden een aanvang genomen worden. Deze bestaan in de allereerste plaats hierin: dat men een geschikte inrichting zoekt en dat valt vooral in de tegenwoordige tijd niet mee, omdat alles „vol” zit. Een briefje schrijven en om plaats verzoeken, helpt als regel niet; de hoofden der inrichtingen moeten persoonlijk bezocht worden.

Na enige moeite slaagden wij er in voor dit ventje een zeer geschikte oplossing te vinden. Is het zo ver, dan komt de vraag: wie zal dat betalen. In bovengenoemd geval waren de ouders absoluut onmachtig. Dan maar een bespreking met het desbetreffende Gemeentebestuur. Verschillende conferenties worden gehouden, maar we kunnen de autoriteiten niet overtuigen, dat de gemeente hier een taak heeft. Het kind en de ouders mogen hiervan niet de dupe worden. Dan maar geprobeerd bij particulieren, bij fondsen en dergelijke. Eindelijk gelukt het na veel moeite en besprekingen de benodigde fondsen bijeen te brengen, waardoor een opname voor minstens vier jaren gewaarborgd is.

Alles is voor elkaar; de datum van vertrek is vastgesteld en twee dagen, voordat de afreis zal plaats vinden, trek ik nog eens naar het gezin. De vader

wat betreft de jeugdzorg in algemene zin, het overleg kan plaats vinden tussen hen, die werken voor normale en hen, die werken voor dis-sociale en criminele jeugd

De Bond tot Kinderbescherming zal met deze zusterinstantie o.i. prachtig kunnen samenwerken en tezamen zullen ze nieuwe en waardevolle initiatieven kunnen en moeten ontwikkelen. Op het terrein der preventieve jeugdbescherming spreekt dit steeds duidelijker.

Hier openen zich praktische perspectieven ter verwezenlijking van de door Mr. H. de Bie in 1939 bepleitte coördinatie van „de vrije” en bijzondere jeugdzorg! Ook de door Mulock Houwer ontwikkelde gedachte over een meer gecentraliseerde en gecoördineerde zorg op het gebied der kinderbescherming, krijgt hierdoor o.i. een groter kans op praktische verwezenlijking. Temeer nu tevens bij het Departement van Onderwijs een afdeling werd gesticht voor „vorming buiten schoolverband”, welke reeds de afdeling Jeugdzorg (kampwerk) van het Departement van Sociale Zaken overnam. Als voorstanders van de zo hoognodige samenwerking en coördinatie, met volledige handhaving overigens van het particulier initiatief, begroeten we dus hier de stichting van de N.J.G. met vreugde. De stichters zullen het billijken als we er dezerzijds de wens aan toevoegen, dat, al noemt de beginselverklaring alleen het Christendom, ook het Humanisme in de praktijk der samenwerking wordt erkent als hoedster van de drie „waarden van hoger orde”: waarheid, gerechtigheid en naastenliefde. J. R.

is niet thuis; de moeder doet zenuwachtig en weet met haar houding geen raad en het enige positieve wat zij zegt is: „Hebt u mijn man niet gesproken, die zou het u vertellen”.

Er is dus wat bijzonders en ik wacht maar tot de vader thuiskomt. Eindelijk komt hij en mijn eerste vraag is: „Zegt u me eens vlug en duidelijk wat er is” en dan komt aarzelend het antwoord: „We zien er maar van af”.

Uit de besprekingen, die nu volgen blijkt, dat er bezwaren van godsdienstige aard zijn. In mijn eerste besprekingen had ik evenwel al reeds op die bezwaren gewezen, maar niettemin waren de ouders er volkomen mee accoord gegaan. Is nu al het werk voor niets geweest? Ja, gedeeltelijk wel, want de bedragen zijn gegeven voor dit bepaalde doel. Het werk begint weer van voren af, maar ook dit maal gelukt het, het benodigde bedrag bij elkaar te vinden en op een goede dag wordt Keesje naar de bepaalde inrichting gebracht.

Het contact voor mij met het betrokken gezin is hiermede verbroken en ik kan mij wijden aan nieuwe gevallen. Na een half jaar echter krijg ik een briefje van de ouders, of ik nog eens wil komen praten. Ik denk al bij mezelf, wat zal er nu weer aan de hand zijn, maar neem toch een retourtje naar A. om te kijken wat er te doen is. Bij mijn komst word ik met vreugde begroet. Het is de vader, die direct het woord neemt en me vertelt, dat ze Keesje, die met vakantie thuis was, van de trein gehaald hadden en dat hij zijn ouders begroet had met een duidelijk: „Dag vader, dag moeder”.

Lezer, stelt u voor, wat dat moment voor de ouders betekende. Nooit hadden ze van hun kind iets anders gehoord, dan enige onsamenvangende klanken en nu een spontane begroeting: „Dag vader, dag moeder”.

Het is niet te bevroeden, wat er op dat ogenblik in de ziel der ouders om is gegaan. De ouders zijn trots op hun kind en om hun dankbaarheid te tonen, zegt de vader: „Mijnheer, als u nog weer eens een dergelijk geval hebt en de ouders willen uw raad niet opvolgen, komt u dan maar gerust bij mij, dan zal ik naar die mensen gaan en hun vertellen, dat zij het wel moeten doen; ik zal dan wijzen op ons kind, dat nu zal worden een gelukkig mens, iemand die later niet aan de kant behoeft te staan, omdat hij niet volwaardig is”.

Door tijdig ingrijpen is hier voorkomen, dat we later moeten spreken van een mislukt leven. Belangrijk werk is hier verricht in het belang van kind, gezin en gemeenschap. Ja zeker, ook in het belang van de gemeenschap. Door nu tijdig iets extra's uit te geven worden grote bedragen bespaard, die bij niet helpen levenslang zouden moeten gedaan worden. Een zo'n geval vraagt veel werk, tijd en geduld, maar bovenal liefde voor het werk. Voor de ouders zelf is het onmogelijk al het werk zelf te doen; ze kennen daartoe niet de wegen, beschikken niet over voldoende kennis, enz. Hier moet steun en voorlichting gegeven worden.

Onze Stichting kan op dit terrein zeer nuttig werk verrichten; vooral op het platteland ontbreekt het nog al eens aan goede voorlichting en weten de mensen niet, tot wie zij zich moeten wenden om hulpingen. Veel leed zal kunnen worden voorkomen, door *tijdig* ingrijpen. We leggen de nadruk op *tijdig*. Soms komt men met gevallen van jaren oud en waarbij het geschiktste moment om hulp te verlenen met succes, reeds lang voorbij is. Bij het vragen om steun dient men er rekening mede te houden, dat hulp verleend wordt in morele steun en dat dezerzijds geen financiële steun gegeven wordt.

De namen zijn gefingeerd; de feiten waar gebeurd.

E. G.

CENTRAAL COMITÉ KINDERBESCHERMING 1945

Dit comité kwam voort uit het tijdens de bezetting voortgezette contact tussen de leden van de onrechtmatig opgeheven „Nederlandse Bond tot Kinderbescherming.”

In afwachting van het wederoptreden van deze bond in oude of herziene vorm, stelt het Comité zich ten doel reeds thans die praktische regelingen aan te vatten en te stimuleren, welke kunnen leiden tot een wederopbouw van het werk der kinderbescherming. Behalve eerste aanwijzingen daartoe, geeft het Comité in een aantal mededelingen enige richtlijnen aan voor een *Jeugdactie* (meded. no. 2). Waar we de daarin ontwikkelde gedachten van genoegzaam belang vinden om ook onder de aandacht te komen van onze medewerkers(sters) in den lande, geven we de voornaamste hieronder weer. Kunnen ten aanzien van deze punten ook onzerzijds initiatieven genomen worden: men late het niet na, maar poge ook door samenwerking met anderen op te treden in de aangegeven zin.

Hier dan een greep uit de richtlijnen.

Samenbundeling van de verschillende instanties en instellingen op kinderbeschermingsgebied. Grondslag: de bestaande commissies voor de kindervetten. Een kleine werkkommissie uit een te vormen comité, dat de zaken aanpakt.

Contact zoeken met de *jeugdorganisaties*. Zo mogelijk ook de scholen en onderwijsinstanties in het werk betrekken (spijbelbestrijding, schoolwedstrijden en dergelijke).

Repressieve bestrijding der jeugdverwilderings, door:
a. oprichting van een jeugdarresthuis voor kortdurende vrijheidsberoving (toepassing art. 373 uit B.W. of korte detentie): maximum 14 dagen;

b. oprichting van een noodtehuis voor verwaarloosde en licht-criminele kinderen, evenals voorgaande, b.v. met steun van Volksherstel;

c. zoeken van mogelijkheden voor een tijdelijk werkkamp, te verwezenlijken met medewerking van Sociale Zaken, afdeling Jeugdzorg. Thans Dep. van Onderwijs, afd. „Vorming buiten schoolverband”;

d. snelle berechting van lichtere delicten. Wegwerken van achterstanden door veelvuldig seponeren en versnelde rapportage.

Werk ten behoeve van de z.g. vrije, niet-georganiseerde, sociaal labiele jeugd. B.v.:

a. intensief contact met sportclubs om deze er toe te bewegen veel jongeren aan te trekken voor de juniorens-afdelingen en in deze, naast sportbeoefening, ook culturele ontwikkeling (voordrachten, studieclubs, gezelligheidsavonden) aan de orde te stellen;

b. overleg met werkgeversorganisaties om binnen het kader van de fabrieken, ateliers e.d. ontwikkelingswerk ten behoeve van de jeugdige arbeiders(sters) op te zetten. Speciaal hiervoor aanstelling van maatschappelijke werkers in de fabrieken;

c. opsporing van „wilde” ongeleide clubs (benden) en deze een gezonde grondslag geven (eigen clubhuis, leiding);

d. oprichting van tehuizen als b.v. de Arend te Rotterdam, waar juist de ongeorganiseerde jeugd een honk met ontspanning, sport en knutselwerk kan vinden;

e. organisatie van straat- en buurtfeesten en leiding van jeugdfeesten op nationale gedenkdagen;

f. oprichting van clubs voor a-sociale elementen. Bescherming van meisjes, morele beïnvloeding vanwege de kerken, jeugdorganisaties en scholen.

Sexuele voorlichting, vooral via de jeugdorganisaties en eventueel de middelbare scholen.

Tot zover. Onzerzijds voegen we er slechts aan toe: werk aan de winkel ook voor onze secties Kinderbescherming!

J. B.

DRINGEND VERZOEK

Bij onze bezoeken aan de afdelingen vernemen wij soms, dat in plaatselijke edities van kranten berichten over onze Stichting verschijnen. Zo verscheen b.v. dezer dagen in de Zaanse editie van „Het Parool” een uitvoerige beschrijving over ons werk.

Mogen wij onze afdelingssecretarissen wel dringend verzoeken ons, wanneer in een plaatselijk blad een dergelijk bericht (ook een verslag van een vergadering, enz.) wordt opgenomen, een exemplaar van dat blad toe te zenden?

Het Centraal Bureau moet volledig op de hoogte zijn van alles wat er verschijnt.

Mogen wij ook wel verzoeken ons toe te zenden een exemplaar van de circulaire, die u verzendt?

*De algemene secretaris,
P. C. FABER.*



„God is niet in het geweld, maar in Recht en Waarheid.” Met deze woorden van Dostojewsky op het titelblad verscheen wederom het Maandblad voor Berechting en Reclassering onder hoofdredactie van Dr. N. Muller. Het blad kon een jaar lang door de oorlogsomstandigheden niet uitkomen. Deze en andere tegenspoed op het gebied der rechtspraak en reclasering, deed den hoofdredacteur een artikel schrijven onder de regels uit ons Volkslied: „Stantvastich is gebleven Mijn hert in teghenspoet.” Of er een vraagteken achter deze dichtregels nodig ware geweest, voor wat de rechtspraak betreft, moge in dit orgaan buiten beschouwing blijven.

Van harte kunnen we instemmen als Dr. Muller vaststelt: „De opvoedingsgedachte zal ook voortaan door ons beleden worden.”

Vanzelfsprekend onderstrepen we hier verder: „Drastische maatregelen (echter) met welbewust behoud van zoveel mogelijk menselijkheid in de uitvoering daarvan.”

Men vergeve de gemeenplaats, maar „uit het hart gegrepen” is het ons als Dr. Muller, schrijft over de houding die nodig is bij uitvoering der maatregelen: „Moedig, omdat wij ons verantwoordelijk voelen voor de gemeenschap, menselijk, omdat wij ons bewust zijn van onze verantwoordelijkheid jegens den naaste. En zo kan het goed worden in strafrechtspraak, straf, reclasering en kinderbescherming. Mits de eenheid, in de oorlog gewonnen, ons niet meer verlaat.” Wie de

doelstelling onzer stichting kent, zal onze instemming met het geciteerde verstaan. De verdere inhoud is gewijd aan het reclaseringsvraagstuk in verband met de komende nieuwe verhoudingen in dit werk, alsmede de bijzondere vragen betreffende de berechting en reclasering van landverraders etc. Dat deze materie niet met bepaalde goedkope (en ook onmenselijke en ondemocratische) leuzen kan worden afgedaan, spreekt hieruit duidelijk. Dan nog beschouwingen over: Wederopbouw, de Werkkampen, Bewijs van goed zedelijk gedrag, aantekeningen en berichten. Als veelal in het verleden: een instructief en belangwekkend nummer!

„Het Vrije Volk” van 27 Sept. '45 signaleerde in de rubriek „Men spreekt over” de oude stijl, welke we nog al te vaak in het maatschappelijk werk aantreffen en waartegen ook onze stichting de strijd wil aanbinden:

„De afdeling Amsterdam van het Haags Comité tot hulpverlening der gezinnen van Nederlandse krijgsgevangenen zendt ons een bericht toe, ter aankondiging van een balmasqué, „waarvan de opbrengst zal komen aan enkele liefdadigheidsinstellingen”.

Het is een oud gebruik de lieden, die iets weg te schenken hebben, daartoe over te halen door fuiven voor hen te organiseren, met of zonder masker. Het is een slecht gebruik. De tegenstelling tussen de nood van de ontvangers en de lol van de gevers is te groot. Maar hoe haalt men het in zijn hoofd liefdadigheid en dan nog wel in deze vorm, te bedrijven ten bate van de gezinnen der krijgsgevangenen?

Dat gaat ons begrip te boven.”

Veel aandacht besteedden in de laatste tijd allerlei persorganen aan „het Canadese gevaar”.

Het zou teveel van onze ruimte vragen er hier ook maar een deel van aan te halen.

„De Vlam” (no's 4—25 Aug. 22—29 Sept.) (Prof. Langeveld contra Dr. W. Storm) „Je Maintiendrai” no. 14 Sept. '45) (Wim Thomassen contra Dr. Storm) leverden wel de meest markante opvattingen vanuit sociaal-paedagogisch gezichtspunt.

Hier willen we, ook uit hoofde van onze doelstelling, korthedshalve slechts vaststellen, dat wij ons in ieder geval scharen en dit zonder Farizeïsme of de steeds maar „over-die-jeugd-van-tegenwoordig” klagende Puriteinen bij te vallen, achter hen die van mening zijn dat het handhaven en propageren van normbesef, van een krachtig-doelbewuste gezins- en jeugdleiding een eis is, waarvan we niet mogen afwijken.

Noch in verband met de hedendaagse, noch minder in verband met de toekomstige maatschappij. Nu en later hebben we een lichamelijk, geestelijk en zedelijk gezond geslacht nodig.

J. B.

„HUMANITAS” verschijnt maandelijks als orgaan van de „Stichting voor Maatschappelijk Werk op Humanistische Grondslag.”

Abonnementsprijs f 2.— per jaar. Voor begunstigers (minimum-bijdrage f 2.50 per jaar) is de prijs f 1.—.

Medewerkers(sters), dus zij die op enigerlei wijze actief aan het werk der Stichting, plaatselijk of landelijk deelnemen, ontvangen het orgaan gratis.

Opgaven voor abonnementen kunnen worden gezonden aan de administratie: Frederiksplein 46, Amsterdam (C.).

Uit onze AFDELINGEN

In deze rubriek van ons orgaan nemen we beknopte verslagen op over het werk in onze afdelingen.

De hiervoor aangewezen correspondenten uit de afdelingsbesturen verzoeken we, steeds te zorgen, dat uiterlijk de 23e der maand de kopij in ons bezit is (dus 23 Nov. enz.).

Deze eerste berichten geven uiteraard vooral een beeld van de voorbereidende werkzaamheden, al kon hier en daar ook reeds een praktisch stuk werk worden aangepakt. Moge uit deze rubriek in de toekomst blijken, welke plaatselijke activiteit er aan de dag wordt gelegd in een steeds groeiend aantal afdelingen van onze Stichting!

J. B.

Almelo is op 27 September opgericht. De aanwezigen van deze avond, ong. 25 mensen, verklaarden zich bereid tot medewerking. Vijf bestuursleden werden benoemd, twee anderen zullen nog worden toegevoegd. Allereerst willen wij proberen iets op het gebied van gezinsverzorging te bereiken, daar in Almelo grote behoefte bestaat aan een dergelijke dienst. De sectievorming werd ter hand genomen.

N. Weltevreden.

Amsterdam. In de hoofdstad is feitelijk sprake van uitbreiding van ons werk en samenbinding der onderdelen. Hier toch bestonden voor de oorlog reeds de Ver. v. Vrijwillige verzorgers en de Mod. Georg. Gezinsvoogden. Beiden zullen thans hun werkzaamheden in onze Stichting voortzetten. Een eerste oriënterende vergadering werd gehouden op 23 Juli, waar honderd bezoekers(sters) luisterden naar een inleiding van P. C. Faber over Maatschappelijk Werk en naar enige praktisch-organisatorische punten, die door J. Boetje werden belicht. Een interne financiële actie bracht, buiten een persoonlijke gift van f 1000,—, zonder enige reclame een f 1200,— op. Thans is de verdere organisatie ter hand genomen, waarbij de afdeling is ingedeeld in vijf districten met aan het hoofd een districtsbestuur. Hieruit zal zich verder een wijkstelsel ontwikkelen met wijkhoofden. Op deze wijze kan vooral het zo hoog nodige preventieve werk worden aangepakt. Dit wordt ter hand genomen door de gevormde secties: Kinderbescherming, Sociale Zorg (Huisbe-

zoek Thuiszittende Armen, Gezins-hulp), Reclassering.

Op het wekelijkse centrale spreekuur kon reeds in verscheidene gevallen, waarin onze hulp nodig was, worden opgetreden. Een groep onzer medewerkers werd ingeschakeld bij werkzaamheden voor de Stichting 1940-45, anderen bij N.V.H.-werk.

Een 100-tal vrijwillige sociale verzorgers(sters) komen deze maand in vergadering bijeen om hun heilzaam werk, door de oorlog afgebroken, weer op te vatten.

De studie wordt niet vergeten. In diverse samenkomsten gaf onze landelijke secretaris voorlichting over het werk.

Ons afdelingsbestuur is als volgt samengesteld: Mr. B. v. d. Waerden, voorz.; J. Boetje, secr.; J. H. Kroes, penningm.; Mr. R. Friedman-v. d. Heide, 2e voorz., vert. sectie Kinderbescherming; B. Drukker, 2e secr.; Dr. A. Querido, vert. sectie Studie; W. F. Schuller, vert. sectie Soc. Zorg; leden: A. Gerhardts, Mr. A. de Roos, Mej. A. Stolk en B. de Vries.

Met diverse organisaties is overleg gaande omtrent samenwerking en samengaan bij het werk. Op 27 Oct. wordt in een werkersvergadering de districts- en wijkorganisatie in gang gezet. Ook zal Piet Bakker ons daar vertellen uit zijn — voor ons werk zo karakteristieke boek —: „Ciske de Rat”.

In de hoofdstad zijn we dus gestart. Vol vertrouwen, omdat we weten, dat ook daar ons werk nodig is.

J. B.

Arnhem. Het zal u niet verwonderen te vernemen, dat het moeilijk is hier ter stede „op gang te komen”. Ieder heeft hier veel persoonlijke moeilijkheden en talrijke besloemeningen, zodat het niet gemakkelijk is een organisatie op te bouwen. Toch zijn onze werkzaamheden reeds aangevangen.

Met het Rode Kruis hebben we contact. Tweemaal kregen we een aantal Rode Kruis-pakketten uit Denemarken om uit te reiken aan zieken en ouden-van-dagen.

Bij de verdeling der H.A.R.K.-goederen is onze stichting ook ingeschakeld.

Ook met Nederlands Volksherstel hebben we contact.

We begonnen met het houden van een wekelijks spreekuur. Na veel moeite zijn we er in geslaagd een geschikte localiteit hiervoor te vinden.

Een eerste bijeenkomst met onze medewerkers vond plaats. Op deze samenkomst sprak een deskundige inleider over Maatschappelijk Werk. Het ligt in ons voornemen hierover een serie avonden te geven en dan de diverse onderdelen te doen behandelen.

Een dezer dagen beginnen we met een donateurs-actie en het werven van begunstigers.

Hopelijk hebben we hiermede succes, zodat we dan de hulpverlening aan de vele noodlijdenden hier ter stede kunnen aanvangen.

J. Miechels.

Edam. Onze afdeling is haar werkzaamheden begonnen met het organiseren van een zesweeks jongenskamp. Ondervoede kinderen uit Amsterdam hebben gedurende die tijd gelegenheid gehad op krachten te komen op een boerderij bij Edam. Vervolgens is, na een propaganda-bijeenkomst, waar alle gezindten waren uitgenodigd, een financiële actie op touw gezet, die een succes belooft te worden (ja, dat schijnt wel: op het Centraal Bureau ontvingen we al vast f 250,— uit Edam! Goed voorbeeld doet.....).

Een werkkommissie werd ingesteld, die minstens eens per maand vergadert. De gevallen, die zich in de gemeente voordoen, worden daar besproken, terwijl tweetallen worden belast met de verdere afwikkeling van iedere zaak afzonderlijk. Zo moest bv. een goed heenkomen worden gezocht voor een achterlijk en een doofstom kind, waarvan de ouders over geringe middelen beschikken.

Bestaansmogelijkheden voor een arme weduwe moesten worden onderzocht.

Voorts werd een filmcommissie benoemd, die zal trachten: enerzijds, ongewenst bioscoopbezoek van kinderen en jeugdige personen bij films met leeftijds grenzen tegen te gaan, anderzijds goede cultuurfilms of ook kunstzinnig waardevolle speelfilms naar Edam te krijgen.

F. B. Swalve.

Den Haag. Op 8 September 1945 werd na een inleiding van J. Boetje een afdeling opgericht. Dadelijk werd een viertal secties ingesteld en wel van Kinderbescherming, Reclassering, Sociale Zorg en Studie.

In een uitvoerig memorandum werden door het bestuurslid R. A. Kuin de principiële en praktische uitgangspunten aangegeven en de werkwijze der secties uiteengezet.

Veel is hier in voorbereiding. Later zullen nadere mededelingen worden gedaan over de wijze, waarop het werk werd aangevat.

Haarlem deelt mede, dat zij op 7 September jl. werd opgericht. Het secretariaat is gevestigd: p.a. F. H. W. Vliegen, Jan Haringstraat 53, tel. 24103. Het bestuur bestaat uit: F. H. W. Vliegen, voorz.; J. Kroes, secr.; W. F. Happé, penningm., Lambrecht van Dalelaan 56, en verder Mej. G. Maarschall, P. Mooyman, F. S. Noordhoff en J. M. Verduyren.

se. Gezien ons nog betrekkelijk kort bestaan, zitten we uiteraard nog midden in de voorbereidende werkzaamheden, die nu eenmaal verricht moeten worden, vóór dat er van een enigszins vruchtdragende arbeid gesproken kan worden.

Tenslotte begroeten wij met vreugde het verschijnen van dit maandblad en wij wensen de redactie véél abonné's en nog meer succes met haar arbeid. F. Vl.

Leiden. Het voorlopige Dagelijks Bestuur bestaat uit G. Rietveld, voorz., P. Geerlings, penningm., en H. Zunderman Jr., secr., v. 't Hoffstraat 3 a. Het bestuur heeft besloten wekelijks op Vrijdagavond van 8-9 uur ten huize van den secretaris een spreekuur in te stellen, waar inlichtingen, betreffende Maatschappelijk Werk, gegeven zullen worden.

Op Woensdag 31 October, 14 en 28 November zal door den heer P. Faber in het Vrijz. Chr. Federatiehuis, Gerecht, voor de medewerkers en medewerkers een inleiding worden gehouden over: 1. Maatsch. Werk, 2. Kinderbescherming, 3. Arnenzorg.

Verschillende contacten met organisaties en instanties, werkzaam op Maatschappelijk Gebied, worden gelegd en het bestuur hoopt spoedig praktisch met het werk te kunnen beginnen. Over enige weken zal een grote actie voor begunstigers en donateurs worden ingezet en het bestuur rekent op veler medewerking. Voor opgave van medewerkers en medewerksters houdt het bestuur zich ten zeerste aanbevolen.

H. Zunderman Jr.

Rotterdam. Direct na de oprichting was er voor de afdeling werk aan de winkel. Met tal van andere organisaties, die zich wijden aan maatschappelijk werk, was onze afdeling ingeschakeld bij de distributie der zg. Hark-goederen. Binnen enkele dagen stelde zich voor dit werk ter onzer beschikking een groep van een honderdtal sociale werkers(sters), die ons bij de uitvoering van de ons toegewezen taak krachtig ter zijde stond. Wij hopen bij de uitvoering van ons eigenlijk werk op even grote medewerking te mogen rekenen. Herfstmaand is in het land. De tijd voor propaganda en huisbezoek is aan gebroken. De herfst en de winter lenen zich het best voor het werven van begunstigers. Onze eerste taak zal zijn voor het werk van de afdeling een gezonde financiële basis te leggen. Wij stellen ons voor daarvoor een beroep te doen op de financiële medewerking van de afdeling Rotterdam van Ned. Volks herstel. Daarnaast is er in onze stad nog wel een instelling aan te

wijzen, die voor ons werk mogelijk een niet onbelangrijke bijdrage zal kunnen leveren. Voor het verwerven van deze steun zijn de eerste stappen gedaan. Wij vertrouwen, dat zij een gunstig resultaat zullen opleveren. Het komende winterhalfjaar willen wij tevens benutten voor het wekken van de belangstelling voor ons werk in de kringen der moderne arbeidersbeweging.

Een korte speech op de diverse huishoudelijke vergaderingen lijkt ons daarvoor de aangewezen weg.

Kort na de oprichting van de afdeling hebben wij de plaatselijke pers een summier-communiqé aangeboden, waarin wij het publiek inlichtten over ons bestaan. Ook de Kinderrechter en de Voogdijraad zijn door ons geïnformeerd. Wij hopen door middel van een circulaire, die we onder het publiek willen brengen, belangstelling en steun voor ons werk te verwerven.

J. W. Lensink.

Utrecht. Op 5 Sept. 11. werd een vergadering met wijkhoofden en medewerkers gehouden. Er werd besloten tot definitieve oprichting van de afdeling Utrecht, het voorlopige bestuur zet de afd. zaken voort, tot dat over enige tijd opnieuw kan worden bijeengekomen om dan tot het vormen van een definitief bestuur over te gaan. Besloten werd verder om een viertal secties te vormen en wel voor: Gezinszorg, Sociale Zorg, Reclassering en Kinderbescherming.

Het was een uitstekende vergadering. J. Praas.

Zaandam. De eerste officiële vergadering van de afd. Zaandam werd gehouden op Woensdag 4 Juli 1945. Een voorlopig bestuur werd benoemd. In een korte inleiding besprak de heer Faber vervolgens de oprichting, het doel en de werking van de stichting. Vragen, naar aanleiding hiervan, werden behandeld.

Teneinde zo snel mogelijk tot het uitvoeren van de plannen in Zaandam te komen, werd besloten, dat het dagelijks bestuur zelfstandig alle voorbereidende maatregelen zal kunnen nemen. Mondeling of schriftelijk werden de verschillende instanties: Maatschappelijk Hulpbe toon, Kinderrechter, Voogdijraad enz. op de hoogte gebracht van de oprichting van de afd. Zaandam van de Stichting. Contact werd gezocht met verenigingen, die werken op dit terrein.

De eerstnodige secties konden samengesteld worden uit de medewerkers, die zich reeds meldden.

Een localiteit voor het adviesbureau werd gevonden in het gebouw van het Nutsdepartement Zaandam.

De werkzaamheden, die in September ter hand genomen konden

worden, zijn: het brengen van steungelden aan invalide thuiszittende armen en het bezoeken van gehuwde gerepatrieerden, voorzover zij niet behoren tot een kerkelijke groepering. Het werven van medewerkers en begunstigers werd ingeleid door een artikel in de pers en door het rondzenden van een foldertje.

Dat het reeds mogelijk was enkele secties samen te stellen, zonder dat nog voldoende officiële publiciteit aan het bestaan van de afd. gegeven werd, is een verheugend teken. Van verschillende organisaties, die reeds op maatschappelijk gebied werkzaam zijn, werd de toezegging ontvangen, dat alle steun en medewerking gegeven zal worden. Hieruit blijkt wel, dat de Stichting gezien wordt in haar juiste gedaante, nl. niet als concurrerende organisatie naast vele anderen, maar als groot overkoepelend lichaam, dat het gehele gebied van het maatschappelijk werk wil bestrijken.

In October ving een cursus aan over de verschillende onderdelen van het Maatschappelijk Werk met als inleider, den heer P. C. Faber.

H. Memelink.

CORRESPONDENTIE-ADRESSEN DER BESTAANDE AFDELINGEN

Almelo: mej. N. Weltevreden, Begoniastraat 40.

Amersfoort: L. v. Gelder, Schaapmanlaan 8.

Amsterdam: J. Boetje, Frederiksplein 46 (C.).

Apeldoorn: H. Bunders, Gunninglaan 19.

Arnhem: J. Miechels, Paccavantlaan 48.

Delft: W. A. den Held, Juliana laan 8.

Edam: J. Haan, Burg. Versteegsingel.

Enschede: Mej. M. E. Gorter, Olie molensingel 21.

Den Haag: J. C. Palm, Verl. 2e Braamstraat 36.

Haarlem: F. H. W. Vliegen, Jan Haringstraat 53.

Hengelo: Mevr. J. Huizinga—Drent, Rudolfstraat 60.

Hilversum: Mr. M. Stokvis, Bilderdijklaan 36.

Leeuwarden: Mevr. Mr. A. A. Vondeling-v. 't Hof, Harlingersingel 13.

Leiden: H. Zunderman Jr., v. 't Hoffstraat 3 a.

Rotterdam: J.W. G. Lensink, Schie weg 229 b.

Utrecht: J. Praas, Socrateslaan 32 bis A.

Zaandam: D. Schooneveld, Oostzijde 241.

Zwolle: Mej. H. J. G. Leeman, Brederodestraat 119.